

ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

EFFECTS OF GROUP COUNSELLING PROGRAM BASED ON BEHAVIORISM ON REDUCING AGGRESSIVE BEHAVIOR OF SIXTH GRADE STUDENTS

อุสมาน สะอิด*

Usamarn Sa-id

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา

Assistant Professor Ariya Kuha, Ph.D.

อาจารย์ ดร.มัธติ แวดราแม

Mahdee Waedramae, Ph.D

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม 2. เพื่อศึกษาพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม 3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 30 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยจับฉลากแบบไม่ใส่กลับแล้วแยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้การปรึกษาโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม และกลุ่มควบคุมเข้ารับการเรียนวิชาเพิ่มเติมในวิชาหน้าที่พลเมือง กิจกรรมลูกเสือและกิจกรรมชุมนุม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.97 2. โปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 10 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์และการทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's Matched Pairs Signed Rank Test) ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมหลังการทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

2. พัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น เฉลี่ยร้อยละ 30.10 ระดับกลาง

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การปรึกษาแบบกลุ่ม, พฤติกรรมก้าวร้าว

ABSTRACT

The objectives of this experimental research were 1. to compare aggressive behavior of sixth grade students between before and after treatment of group counseling program based on behaviorism of experimental group 2. to determine the relative gain score of students in the experimental group between before and after using group counseling program based on behaviorism 3. to compare aggressive behavior of prathom sukka six students after using group counseling program by using behaviorism between experimental group and control group. The subjects in this study consisted of 30 students, using simple random sampling technique, by lottery pick up and pair into 15 of experimental and control groups each . The experimental group received group counseling based on behaviorism and the control group taking additional courses in civics duties, Scout activities and gathering activities. The Instruments were 1. Aggressive behavior scale with the reliability of 0.97. 2. Program of counseling to reduce aggressive behavior 10 time and 60 minutes each. Statistically analysis used SD, relative gain score and test of Wilcoxon s Matched Pairs Signed – Rank Test. The results revealed that students who were treated by group counseling program based on behaviorism showed the reduce of aggressive behavior with significantly difference at level of .01. The relative again score of experimental group students between before and after treatment of counseling program using behaviorism had an average increase of 30.10 percent which at the moderate level. The comparison of aggressive behavior between the experimental group and the control group showed the reduced aggressive behavior at the significant level of .01.

Keywords : Group Counseling, Aggressive Behavior

บทนำ

“นักเรียนที่ยังก่อเรื่องวิวาท จนเกิดความเสียหายแก่ตน แก่โรงเรียน ขอให้สำนึกว่าการกระทำเช่นนั้น อาจกลายเป็นการทำลายอนาคตของตนไปได้อย่างคิดไม่ถึง ฉะนั้น ขอให้พยายามฝึกฝนอบรมตนเองให้มีค่า เป็นคนเต็มคน ให้เป็นคนดีมีประโยชน์ให้จงได้”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ในพิธีเปิดงานกรีฑา ศิลปหัตถกรรมนักเรียนประจำปี ๒๕๑๒ ณ กรีฑาสถานแห่งชาติวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๒

จากพระราชดำรัสข้างต้นที่เน้นการปลูกฝังคุณลักษณะแก่เยาวชน โดยจะต้องเริ่มจากเด็กและเยาวชน

ก่อนช่วงชีวิตอื่น เนื่องจากเด็กและเยาวชนอยู่ในวัยที่สอนง่าย รับรู้และเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อเด็กและเยาวชนเกิดการเรียนรู้ในคุณลักษณะดังกล่าว ก็จะสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นและเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพของสังคม (ฉัตรพันธ์ ดุสิตกุล, 2554, น.1)

จากสภาพปัจจุบันกระแสเศรษฐกิจและสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สืบเนื่องมาจากความพยายามในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยีต่างๆ ให้ทัดเทียมกับนานาประเทศในแถบตะวันตก ก่อให้เกิดการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาสู่ประเทศอย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและพฤติกรรมของเด็กไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวของเด็กวัยเรียนซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใกล้ชิดตัวก่อน โดยเฉพาะครอบครัว โรงเรียนและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ รอบตัว ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพฤติกรรมตั้งแต่การให้มีพฤติกรรมมุ่งม่วนล่อล่อนจนจนถึงก้าวร้าว จักรี อย่างเสียสละ (2556, น.1) พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดปัญหา สังเกตได้จากเด็กนักเรียนในยุคสมัยนี้มีการแสดงออกของพฤติกรรมทางวาจาและพฤติกรรมทางกายที่ไม่เหมาะสมทั้งต่อเพื่อน ครอบครัว ครูผู้สอน และบุคคลอื่นๆ

ดัชนี นิวงษา (2554) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นอารมณ์อย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่แสดงออกมาในรูปของอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด มีลักษณะของการแสดงออกที่รุนแรงผิดปกติ โดยมุ่งให้เกิดผลด้านความเสียหายหรือบาดเจ็บ อาจเป็นคำพูดหรือการกระทำที่แสดงออกทั้งต่อสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต

ศิริธร เรียบสันเทียะ (2553, น.10) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าว คือการแสดงออกของพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทางความคิดทางวาจาหรือทางการกระทำ เมื่อแสดงออกมาแล้วทำให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับความเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นด้านจิตใจ ด้านร่างกายหรือด้านทรัพย์สินต่างๆ ทั้งนี้การตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่ ต้องอาศัย

ปัจจัยหลายอย่างเข้าร่วมพิจารณา ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สภาพสภาพทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัวและ

เชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของผู้กระทำเจตนาในการกระทำ พฤติกรรมตลอดจนบริบทรอบ ๆ ตัว หรือสิ่งแวดล้อมที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดพฤติกรรมนั้น ๆ อีกด้วย

ปัจจุบันเด็กและเยาวชนไทยมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหามากขึ้น กรมสุขภาพจิต (2561) ได้ย้าเตือนผู้ปกครองอย่าเมินปัญหาลูกก้าวร้าว รังแก ทำร้ายคนอื่น พุดจาหายบคาย ซึ่งไม่ใช่ลักษณะเด็กที่มีความกล้าตามปกติ แต่เป็นโรคทางพฤติกรรมที่ต้องรีบแก้ไข ควรปรับรูปแบบการเลี้ยงดูหรือพาไปบำบัดรักษาตั้งแต่เด็กจะได้มีโอกาสดีขึ้น จากผลการสำรวจของกรมสุขภาพจิตในปี 2559 ในกลุ่มเด็กและเยาวชนอายุ 13 - 17 ปี ที่มีประมาณ 4 ล้านกว่าคน พบว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวร้อยละ 3.8 คาดว่ามีประมาณ 1.5 แสนคนทั่วประเทศ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนก้าวร้าวมีหลายปัจจัย ส่วนหนึ่งมาจากพื้นฐานการของการเลี้ยงดูยาก เป็นเด็กเจ้าอารมณ์ ซึ่งมีประมาณร้อยละ 15 เปอร์เซ็นต์ เกิดจากความผิดปกติของสารเคมีในสมอง เช่น เด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้นหรือโรคออทิสติก โรคซึมเศร้าและสมองพิการ หรือมาจากสภาพสังคมสิ่งแวดล้อม ซึ่งพบว่าเด็กที่ดูหนัง เล่นเกมที่มีเนื้อหาต่อสู้นรุนแรงบ่อยๆ จะมีผลทำให้เด็กมีจิตใจอีกเหิม อยากรุนแรงแบบ แต่ปัจจัยที่เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดคือครอบครัวและการเลี้ยงดู เพื่อเป็นการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่เกิดขึ้นการได้ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษาพบว่า แนวคิดพฤติกรรมนิยมเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการให้การปรึกษาเพื่อลดความก้าวร้าวของนักเรียน ซึ่งการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมนี้เป็นสิ่งที่กำหนดร่วมกันระหว่างผู้ให้การปรึกษากับผู้รับการปรึกษาแต่ละราย เป้าหมายที่กำหนดขึ้นนั้น ต้องมีความชัดเจนเป็นรูปธรรมและดำเนินการตกลงร่วมกันเป็นสัญญา เพื่อขึ้นการปรึกษาและการบำบัด (ดวงมณี จงรักษ์, 2556, น.189) กำหนดจุดมุ่งหมาย

หรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้ชัดเจน โดยเน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ที่จะสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ขึ้นมาใหม่

(พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2556, น.144) ซึ่งมนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะตกอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมก็ตาม (ลักษณะสรวิวัฒน์, 2560, น.142-143)

การให้การปรึกษาแนวพฤติกรรมนิยม เป็นการให้การปรึกษาที่สำคัญต่อพฤติกรรมที่สังเกตเห็นและวัดได้ ซึ่งแนวคิดจะยึดหลักด้านพฤติกรรมของมนุษย์ว่าเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้โดยการเลือกใช้เทคนิคและวิธีการที่เหมาะสมกับผู้รับการปรึกษาแต่ละคน เทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม มีหลายวิธี เช่น เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Model) เทคนิคการฝึกทักษะทางสังคม (Social Skills Training Technique) และเทคนิคการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) (ดวงมณีจงรักษ์, 2556, น.190-195)

สุพจน์ เปลี่ยวสงัด (2557) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีระดับจิตสาธารณะในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และในกลุ่มทดลองมีระดับจิตสาธารณะสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

นฤมล เปี่ยมปัญญา (2552) ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนมหาชิราวุธ จังหวัดสงขลา พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี

พฤติกรรมนิยมมีการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียน

จะเห็นได้ว่าการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมสามารถใช้พัฒนาพฤติกรรมผู้เรียนได้ ดังนั้น จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตการณ์ติดตามศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนโรงเรียนบ้านบางปูอย่างต่อเนื่อง พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มักแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาบ่อยและเด่นชัดกว่าช่วงชั้นอื่น ๆ เมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอน ครูที่ปรึกษาและครูแนะแนวในโรงเรียนพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าชั้นอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ผลจากการสำรวจสภาพปัจจุบันของนักเรียนพบว่านักเรียน 46 คน ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 60 คน พบว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจาและทางกาย อาทิเช่น ทำลายของ การดบ ดี เตะ กัด ทะเลาะ ทำร้ายร่างกาย ชกต่อย โด่เถียง พุดไม่ไพเราะ การด่าว่า ชูชบิณินทา การกล่าวหา เป็นต้น

ผู้วิจัยในฐานะเป็นบุคลากรทางการศึกษาและใส่ใจกับพฤติกรรมของนักเรียนภายในโรงเรียน ด้วยระยะเวลาพอสมควรได้ตระหนักเห็นว่าควรให้ความสำคัญและเอาใจใส่ที่จะแก้ไขปัญหายาอย่างจริงจังโดยเฉพาะเด็กที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอันจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต หากไม่เช่นนั้นอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศชาติได้ทั้งนี้ เพราะพฤติกรรมก้าวร้าว หากมีการแสดงออกบ่อยครั้ง จะก่อให้เกิดความเสี่ยงอย่างหนัก ทั้งต่อตนเองและส่วนรวม รวมทั้งอาจเกิดปัญหาอาชญากรรมตามมาได้ ทินกรมากมูล (2552)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเพื่อที่จะช่วยเหลือปรับและดัดพฤติกรรมนักเรียนดังกล่าว เนื่องจากนักเรียนระดับนี้เป็นช่วงวัยที่จะเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ โดยการใช้กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม โดยใช้รูปแบบการปรึกษาแนวพฤติกรรม

นิยม ได้แก่ เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Model) และเทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training) ซึ่งในระหว่างการให้การปรึกษา นักเรียนสามารถได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์โดยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และได้เรียนรู้วิธีการใหม่ที่เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการดำรงชีวิตและนำไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณค่าในชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้ประโยชน์ ดังนี้

1. ด้านความรู้

1.1 ทราบถึงผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

1.2 ช่วยให้ครูและผู้เกี่ยวข้องสามารถรู้จักจัดการถึงความรู้สึกที่จะนำไปสู่พฤติกรรมที่ส่งผลร้ายของนักเรียนและผู้อื่น

2. ด้านการนำไปใช้

เป็นแนวทางให้ครู อาจารย์ ผู้ปกครองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง นำหลักการและวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมไปช่วยเหลือเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 60 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ได้รับการประเมินว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงโดยจัดลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย จำนวน 30 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลากแยกแต่ละคู่ให้อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้นักเรียนเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน หลังจากนั้นถามความสมัครใจจากนักเรียนในการเข้าร่วมการทดลอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีการดำเนินการทั้งหมด 10 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ใช้เวลาทั้งสิ้น 5 สัปดาห์

2. แนวคิดพฤติกรรมนิยม หมายถึง กลุ่มความเชื่อของนักจิตวิทยาที่ได้รับความนิยมและบทบาทสำคัญที่เชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างเกิดจากการเรียนรู้และสามารถสังเกตได้

3. พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การกระทำหรือแสดงกิริยาท่าทางในลักษณะที่รุนแรง ซึ่งทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนทั้งทางร่างกายและจิตใจหรือทรัพย์สิน ไม่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์ของสังคม ในที่นี้ผู้วิจัยเน้นพฤติกรรมก้าวร้าว 2 ประเภท คือ

3.1 พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย ได้แก่ การแสดงออกในลักษณะทำลายสิ่งของ การตบ ตี เตะ กัด ทะเลาะ ทำร้ายร่างกาย ขกต้อย

3.2 พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจา ได้แก่ การแสดงออกในลักษณะโต้เถียง พูดไม่ไพเราะ การด่าว่า ชูชบิณินทา และการกล่าวหาผู้อื่น

4. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1

รูปแบบและวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยแบบ Control group pretest – posttest design (ศิริชัย กาญจนาวสี, 2540) ซึ่งมีรูปแบบการทดลอง ดังนี้

E-Group	O ₁ E	X	O ₂ E
C-group	O ₁ C		O ₂ C

โดยที่

E-Group แทน กลุ่มทดลอง

C-Group แทน กลุ่มควบคุม

X แทน การจัดการกระทำตามโปรแกรม

การให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

O₁E แทน การวัดคะแนนของนักเรียนก่อนได้รับโปรแกรมการให้การ ปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม (Pretest)

O₂E แทน การวัดคะแนนของนักเรียนหลังได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม (Posttest)

O₁C แทน การวัดคะแนนของนักเรียนก่อนได้รับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมตามปกติ

O₂C แทน การวัดคะแนนของนักเรียนหลังได้รับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติม ตามปกติ

คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเข้าศึกษา (Inclusion Criteria)

1. เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. สามารถอ่าน ฟัง เขียนและสื่อสารภาษาไทยได้
3. มีระยะเวลาในการเข้าร่วมเกินร้อยละ 90
4. ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

เกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง (Exclusion Criteria)

เกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมต่ำกว่าร้อยละ 90 และไม่สามารถอ่าน ฟัง เขียน และสื่อสารภาษาไทยได้

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคำนึงถึงการพิทักษ์ของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำโครงร่างวิทยานิพนธ์เสนอต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ประจำวิทยาเขตปัตตานี เพื่อพิจารณาขอเอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ และได้รับการรับรอง REC Number : psu.pn.2-006/62

2. ผู้วิจัยนำหนังสือเข้าพบผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบางปู เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยได้เข้าพบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยแนะนำตัวอธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างทราบ พร้อมทั้งชี้แจงกับกลุ่มตัวอย่าง ว่าการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ และจะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเอง

4. ผู้วิจัยชี้แจงในการเข้าร่วมเข้าโครงการวิจัยแล้ว หากกลุ่มตัวอย่างต้องการถอนตัวจากการวิจัยสามารถทำได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างถือเป็นความลับ และในการรวบรวมข้อมูล จะไม่ระบุชื่อ หรือที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะนำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น ส่วนผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมและข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายภายใน 1 ปี ภายหลังจากที่ผลการวิจัยได้รับการเผยแพร่แล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาจากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของฮาหมาด รบานา (2556, น.72) มีลักษณะเป็นแบบมาตราวัดประเมินค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ซึ่งประกอบด้วย ข้อคำถามพฤติกรรมก้าวร้าว 2 ทาง คือ ก้าวร้าวทางกาย และก้าวร้าวทางวาจา รวมทั้ง 26 ข้อ โดยแยกคำถามคือ ด้านก้าวร้าวทางกาย 10 ข้อ และด้านการก้าวร้าวทางวาจา 16 ข้อ ซึ่งมีการให้คะแนน 5 ระดับ ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน ฮาหมาด รบานา (2556, น.72)

5	หมายถึง	นักเรียนปฏิบัติ	มากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนปฏิบัติ	มาก
3	หมายถึง	นักเรียนปฏิบัติ	ปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนปฏิบัติ	น้อย
1	หมายถึง	นักเรียนปฏิบัติ	น้อยที่สุด

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เอกสารจากหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ จากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ในที่นี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของฮาหมาด รบานา (2556) มีทั้งหมด 2 ด้าน ด้านก้าวร้าวทางกาย 15 ข้อ ด้านก้าวร้าวทางวาจา 18 ข้อ จากนั้นนำไปเสนอให้กับอาจารย์

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก นำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ข้อความและภาษาของแบบวัด และนำคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาพัฒนา ปรับปรุง จากนั้นนำมาหาค่า IOC และคัดเลือกข้อความที่มีค่าระหว่าง 0.33 – 1.00 ได้ข้อความจำนวน 26 ข้อคือ ด้านก้าวร้าวทางกาย 10 ข้อ และด้านก้าวร้าวทางวาจา 16 ข้อ ที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00 และปรับปรุงข้อความตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง นำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านป่าตา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 ซึ่งมีคุณสมบัติและลักษณะที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

2. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เอกสารจากหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม โดยกำหนดรูปแบบเนื้อหาและขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย สร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มทั้งหมด 10 ครั้ง ละครึ่ง 60 นาที ดำเนินการจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง จากนั้นนำไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมที่ผ่านการตรวจสอบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา จุดมุ่งหมายและขั้นตอนการให้การปรึกษา และปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบอีกครั้ง

นำโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านป่าตา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 15 คน จำนวน 1 ครั้ง เพื่อสังเกตพฤติกรรมและพิจารณาความเหมาะสมวิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง แล้วนำกลับไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง

รายละเอียดของโปรแกรมดำเนินการตามตารางโดยสรุปดังนี้

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม
1	ฉันและเธอ
2	คิดต่าง
3	ไม่ตื่นะ
4	ยอมรับมัน
5	แล้วก็แล้วไป
6	คิดบวก
7	แบบอย่างที่ดี
8	ยังไม่สาย
9	ทบทวน
10	สัญญาของเรา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความสอดคล้องระหว่างข้อความของแบบวัด
2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด (Reliability) โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha)
3. หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. หาค่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มทดลอง
5. หาค่าการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Rank Test)
6. หาค่าการเปรียบเทียบความแตกต่างพฤติกรรม

ก้าวร้าวหลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติทดสอบ (The Mann-Whitney U Test.)

เกณฑ์การแปลระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ มีดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2540)

0 – 24.9 %	มีพัฒนาการระดับต้น
25 – 49.9 %	มีพัฒนาการระดับกลาง
50 – 74.9 %	มีพัฒนาการระดับสูง
75 – 100 %	มีพัฒนาการระดับสูงมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

ตาราง 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มตัวอย่าง (n = 30)	
	จำนวนคน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	27	90.0
หญิง	3	10.0
อายุ (ปี)		
11 ปี	13	43.3
12 ปี	15	50.0
13 ปี	2	6.7
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
ห้อง 1	11	36.7
ห้อง 2	19	63.3
สถานภาพของครอบครัว		
พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	24	80.0
พ่อแม่หย่าร้างกัน	2	6.7
พ่อแม่เสียชีวิต	4	13.3

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชาย คิดเป็นร้อยละ 90.0 อายุ 12 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.0 ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ห้อง 2 คิดเป็นร้อยละ 63.3 และมีสถานภาพทางครอบครัวคือ พ่อแม่อยู่ด้วยกันคิดเป็น ร้อยละ 80.0

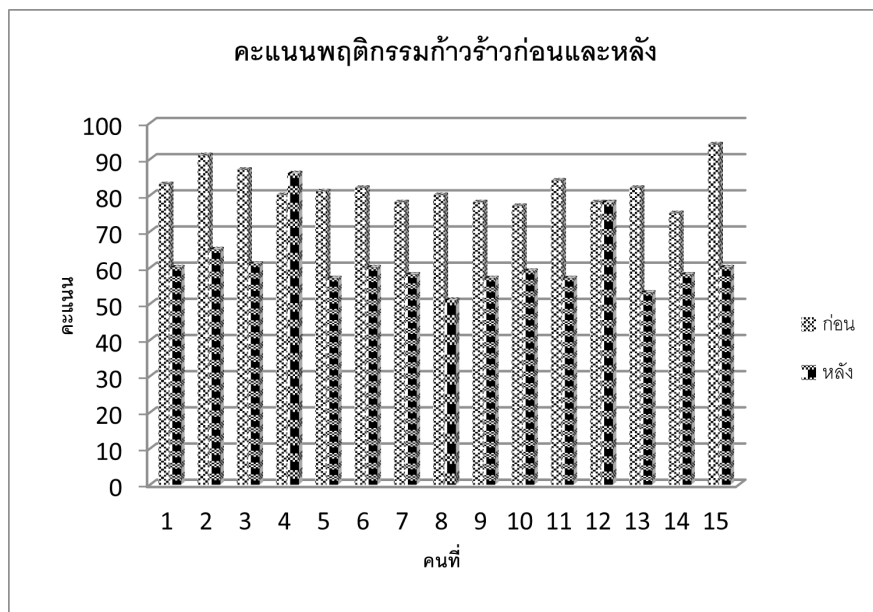
ตารางที่ 2 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างก่อนและหลังของนักเรียนหลังการใช้โปรแกรมการให้การ
ปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม โดยใช้สถิติ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)

พฤติกรรม ก้าวร้าว	n	$\bar{X}$	S.D.	Z	P-value
ก่อนทดลอง	15	82.00	5.25	-3.235	.001
หลังทดลอง	15	61.33	9.12		

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 82.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.25 พฤติกรรมก้าวร้าวหลังทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.33 คะแนน และค่า

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.12 คะแนน ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มทดลอง

จากภาพประกอบ 1 แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างก่อนและหลังการได้รับการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม ซึ่งจะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนหลังทดลองลดลงกว่าก่อนทดลอง แต่จะมีนักเรียนคนที่ 4 ซึ่งมีคะแนนหลังทดลองสูงขึ้นและนักเรียนคนที่ 12 มีคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากัน

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนทดลองและคะแนนหลังทดลอง และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียน
กลุ่มทดลอง

นักเรียน	ก่อนทดลอง	ระดับ	หลังทดลอง	ระดับ	พัฒนาการสัมพัทธ์	แปลผล
1	83	ระดับกลาง	60	ระดับต่ำ	32.86	ระดับกลาง
2	91	ระดับสูง	65	ระดับต่ำ	40.00	ระดับกลาง
3	87	ระดับกลาง	61	ระดับต่ำ	37.68	ระดับกลาง
4	80	ระดับกลาง	86	ระดับกลาง	-13.64	ระดับถดถอย
5	81	ระดับกลาง	57	ระดับต่ำ	32.88	ระดับกลาง
6	82	ระดับกลาง	60	ระดับต่ำ	31.43	ระดับกลาง
7	78	ระดับกลาง	58	ระดับต่ำ	27.78	ระดับกลาง
8	80	ระดับกลาง	51	ระดับต่ำ	36.71	ระดับกลาง
9	78	ระดับกลาง	57	ระดับต่ำ	28.77	ระดับกลาง
10	77	ระดับกลาง	59	ระดับต่ำ	25.35	ระดับกลาง
11	84	ระดับกลาง	57	ระดับต่ำ	36.99	ระดับกลาง
12	78	ระดับกลาง	78	ระดับกลาง	0.00	ไม่มีพัฒนาการ
13	82	ระดับกลาง	53	ระดับต่ำ	37.66	ระดับกลาง
14	75	ระดับกลาง	58	ระดับต่ำ	23.61	ระดับต้น
15	94	ระดับกลาง	60	ระดับต่ำ	48.57	ระดับกลาง
$\bar{X}$	82.00	ระดับกลาง	61.33	ระดับต่ำ	30.10	ระดับกลาง
S.D.	5.25		9.12			

จากตารางที่ 3 พบว่า ก่อนทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 82.00 หลังทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 61.33 โดยเฉลี่ยนักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 30.10 อยู่ในระดับกลาง ยกเว้นนักเรียนคนที่ 4 มีพัฒนาการระดับถดถอย และนักเรียนคนที่ 12 ไม่มีพัฒนาการ

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวหลังทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของนักเรียนโดยใช้สถิติ The Mann Withney U Test.

	หลังทดลอง		Z	P--value
	$\bar{X}$	S.D.		
กลุ่มทดลอง	61.33	9.12	-3.697	.000
กลุ่มควบคุม	75.40	7.62		

ผลจากตารางที่ 4 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยที่สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 5 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของนักเรียน โดยใช้สถิติ The Mann Withney U Test.

	ก่อนทดลอง	ระดับ	หลังทดลอง	ระดับ	พัฒนาการสัมพัทธ์
กลุ่มทดลอง	82.00	ระดับกลาง	61.33	ระดับต่ำ	30.10
กลุ่มควบคุม	79.00	ระดับกลาง	75.40	ระดับกลาง	6.59

ผลจากตารางที่ 5 พบว่า พัฒนาการสัมพัทธ์ของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.10 และพัฒนาการสัมพัทธ์ของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.59 สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

การอภิปรายผล

การวิเคราะห์ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยสรุปผลตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง สมมติฐานนี้จึงได้รับการสนับสนุน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการให้การปรึกษาและในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัยได้จัดให้มีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกกับผู้นำกลุ่ม มีการสร้างบรรยากาศภายในกลุ่ม เพื่อความรู้สึกคุ้นเคยไว้วางใจและกล้าเปิดเผยปัญหาความคับข้องใจของตน มีกระบวนการที่ได้ทำกิจกรรมสะท้อนคิดร่วมกัน เรียนรู้ร่วมกัน อีกทั้งมีบรรยากาศได้ช่วยสร้างให้เกิดความคิดเชิงสร้างสรรค์ มั่นคงทางอารมณ์ มีความภาคภูมิใจ นักเรียนได้ใช้เทคนิคการระบายออกเชิงบวกได้รับคำแนะนำหลักการช่วยเหลือ มีความร่วมมือ ความรับผิดชอบ เรียนรู้และศึกษาปัญหาได้รับรู้ระดับความรุนแรงของปัญหา และเล็งเห็นผลกระทบต่อการดำเนิน

ชีวิตประจำวัน ตลอดจนเห็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา ขณะเข้าร่วมกิจกรรมจึงส่งผลให้ลดพฤติกรรมก้าวร้าวของตนเองลง ในการศึกษาครั้งนี้ได้นำกระบวนการการปรึกษาตามแนวคิดของ Trotzer (1989, pp.177-185) อันประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ขั้นยอมรับกลุ่ม ขั้นรับผิดชอบตนเอง ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงและขั้นปิดกลุ่ม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำทักษะต่างๆ มาใช้ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เช่น ทักษะการสร้างสายสัมพันธ์ ทักษะการตั้งคำถาม ทักษะการทำความเข้าใจ ทักษะการสะท้อนความรู้สึก ทักษะการเรียบและการฟัง ทักษะการทบทวนประโยค ทักษะการให้ความเข้าใจและทักษะการสรุป เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มสามารถพัฒนาการชีวิตของตนเองให้เป็นไปตามเป้าหมายของพฤติกรรมที่นักเรียนระบุไว้ ในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม ได้รับการชี้แนะ การทำความเข้าใจหากมีคำถามที่สงสัย ในบางขณะ เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ได้ระบายความรู้สึกภายในจิตใจ อีกทั้งความรู้สึกที่ฝังใจ จึงส่งผลให้ผู้รับการปรึกษาได้พัฒนาตนเอง พัฒนาความคิด และทักษะการตัดสินใจ สอดคล้องกับอภิญา ทองปาน (2554) ที่ศึกษาเปรียบเทียบการให้การปรึกษากลุ่มระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้น

ประณตศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีบุคคลเป็นศูนย์กลางมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทินกร มากมูล (2552) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนอมตะวิทยา อำเภอสองห้อง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 จึงสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมหลังการทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม จากผลการทดลอง พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม สมมติฐานนี้จึงได้รับการสนับสนุน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมนั้น เพียงแต่เข้าเรียนในรายวิชาเพิ่มเติม ซึ่งเป็นการเรียนในคาบของการจัดการเรียนการสอนตามปกติในโรงเรียน และส่วนนักเรียนที่ไม่มีพัฒนาการและที่มีพัฒนาการสัมพัทธ์ถดถอยนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนขาดการเข้าร่วมกิจกรรม 2 ครั้ง จึงทำให้ขาดประสบการณ์ในการได้รับการพัฒนาจากกิจกรรมและการช่วยเหลือ การพัฒนาตนเอง การให้คำแนะนำ การเข้าใจตนเอง เข้าใจสิ่งแวดล้อมให้มีทักษะในการตัดสินใจและหาทางออกที่เหมาะสม จึงไม่อาจบริหารจัดการได้ด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพที่จะให้สามารถพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ สอดคล้องกับวิทวัส เหล่านายอ (2553) ที่ศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอนากลาง จังหวัดหนองคาย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 อรอนงค์ รอดพันธ์ (2559) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เหตุนี้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 ผู้ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาควรต้องมีความรู้และทักษะการให้คำปรึกษาเป็นพื้นฐาน เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาของนักเรียน
 - 1.2 ผู้ใช้โปรแกรมการปรึกษาควรมีความคิดเชิงบวก มีทักษะและมีวิจรรย์ญาณในการแก้ปัญหา
 - 1.3 ควรนำไปขยายผลกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับชั้นอื่นๆ ไปสู่ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพื่อให้สามารถนำไปขยายผลทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวได้มากขึ้น เช่น พฤติกรรมการเสพติด พฤติกรรมการหนีไม่เข้าชั้นเรียน
 - 2.2 ควรมีการติดตามผลเพื่อนำไปขยายผลสู่ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นรูปธรรมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กรมสุขภาพจิต. (2561). หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ. ฉบับที่ 3 มิถุนายน 2561.

จักรี ออย่าเสียสัตย์. (2556). ผลของการจัดโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพโดยใช้เกมการเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉัตรพันธ์ ดุสิตสกุล. (2554). ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้เกมกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงมณี จงรักษ์. (2556). ทฤษฎีการให้การปรึกษาและจิตบำบัดเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).

ดัชนีย์ นิงงา. (2554). การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดศรีหนาด จังหวัดนครพนม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ทินกร มากมูล. (2552). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

ลักขณา สิริวัฒน์. (2560). ทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2540). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศิริธร เรียบสันเทียะ. (2553). ผลของโปรแกรมพัฒนาเข้าถึงใจตามแนวคิดของโรเจอร์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุพจน์ เปลี่ยวสงัด. (2557). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

อภิญา ทองปาน. (2554). การเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อรอนงค์ รอดพันธ์ (2559). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฮาหมัด รบานา. (2556). พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจังหวัดสตูล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต). หาดใหญ่: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

Trotter J P (1989). *The Counselor and The Groups : Integrating Theory Training and Practice*. Monterey: Calif Books / Cole Publishing.